

שלוש שערות הזהב

לאישה עניה אחת נולד פעם ילד, ששומת מזל הייתה לו על הגוף ולכן יודעי דבר ניבאו כי הוא ילד-מזל וכי בגיל ארבע-עשרה יתחתן עם בת המלך.

קרה שהמלך הגיע פעם לכפר הזה, אך הכפריים לא ידעו מי הוא. כאשר שאל את האנשים מה חדש בכפר סיפרו לו שנולד ילד עם שומת מזל על גופו, וכזה מצליח בכל דבר שרק יעסוק בו. גם סיפרו לו כי אנשים אומרים כי בגיל ארבע-עשרה יתחתן עם בת המלך. המלך היה איש רע-לב והנבואה הכעיסה אותו. הוא הלך להורי הילד וכאילו בידידות אמר "אנשים עניים אתם. תנו לי את הרך הנולד ואני אטפל בו."

תחילה הורים סירבו, אך מאוחר יותר, אחרי שהציע להם סכום כסף נכבד, חשבו "זה ילד-מזל, אז בוודאי יצליח גם אצל איש זר" והסכימו למסור לו את הבן.

המלך שם את התינוק בקופסה והמשיך

בדרכו עד שהגיע לנהר עמוק. שם הוא זרק את הקופסה עם הילד בחשבו "הנה התפטרתי מהצרה הזו."

אך הקופסה לא שקעה במים אלא נסחפה עם הזרם ואף טיפת מים לא נכנסה פנימה. וכך היא שטה עד שהגיעה למרחק לא רב מבירת הממלכה, שם עמדה טחנה, ושם הקופסה נתפסה בסכר.

שולית הטוחן הרגיש בה ובעזרת מקל ארוך הוציא את הקופסה, כי חשב שימצא בה אוצר כלשהו. אך כשפתח אותה ראה ילד יפה, נקי ושמח.

הוא הביא את הילד אל בעלי התחנה, ואלה שמחו מאוד, כי לא היו ילדים משלהם. "האל נתן לנו מתנה" אמרו וטיפלו יפה בילד, שגדל והיה כשרוני וטוב-לב.

אחרי זמן רב קרה שהמלך עבר בסביבה ובזמן סערה חיפש מחסה בטחנה. כשראה את הנער שאל האם הוא בנו של הטוחן. "לא" אמרו לו "זה ילד שמצאנו לפני ארבע-עשרה שנה בקופסה ליד הסכר והשוליה שלנו הוציא

אותו מהמים."

המלך הבין מיד שהנער זה הוא ילד-המזל
אותו הוא בעצמו זרק למים ושאל "אנשים
טובים, אולי תסכימו שהנער יביא מכתב
לאישתי המלכה. תמורת השליחות אתן לו
שני דוקטים."

"כפי שהוד מלכותך מצווה" ענה הטוחן והורה
לנער להתכונן לדרך.

המלך הכין מכתב למלכה ובו כתב "ברגע
שהנער הזה יגיע אליך, צווי להרוג ולקבור
אותו. כל זה חייב להיעשות טרם אחזור
לבירה."

הנער יצא מיד עם המכתב אך בדרך תעה
והגיע בערב ליער גדול. בחושך ראה פתאום
אור רחוק, הלך בכוון זה והגיע לבית קטן.
כשנכנס, ראה שם אישה זקנה, שישבה לבדה
ליד האש. היא נבהלה כשראתה את הנער
ואמרה "מאין באת ולאן פניך?" "אני בא
מהטחנה" ענה הנער "ואני הולך אל המלכה
עם מכתבו של המלך. אלא שתעיתי ביער ולכן
אני מבקש ללון כאן."

"נערי המסכן" אמרה האישה "הגעת לבית
של שודדים והם יהרגו אותך כשיחזרו הנה."
"יבוא מי שיבוא" ענה הנער "אני לא מפחד
ואני עייף כל כך שלא אוכל להמשיך הלאה"
עם זאת הוא נשכב על ספסל ונרדם מיד.
כשהשודדים חזרו הביתה, שאלו מיד מי הנער
הישן שם. "הו" אמרה הזקנה "זה ילד מסכן
שתעה ביער ואני נתתי לו ללון כאן. הוא מביא
מכתב למלכה."

השודדים לקחו את המכתב, קראו בו וראו
שמצווה בו להרוג את הנער מיד עם בואו
למלכה. הם ריחמו עליו וראש הכנופיה זרק
את המכתב וכתב מכתב אחר, בו ציין שמיד
עם בואו של הנער יש לחתן אותו עם בת
המלך. הם נתנו לו לישון בשקט ולמחרת
בבוקר נתנו לו את המכתב החדש והראו לו
את הדרך לבירה.

כאשר הנער מסר את המכתב למלכה היא
ביצעה מיד מה שנאמר בו. נערכה חתונה
מפוארת ובת המלך נישאה לנער. ומאחר היה
נאה וידידותי, היא אהבה אותו וחיה איתו

בחדווה ונחת.

אחרי זמן מה המלך חזר לארמונו והתברר לו כי הנער מחותן עם בתו. "איך קרה הדבר?" שאל "אני במכתבי נתתי הוראה שונה לגמרי." המלכה הראתה לו את המכתב ואמרה לקרוא בעצמו מה כתב בו. המלך הבין מיד שהמכתב הוחלף. הוא שאל את הנער מה קרה ולמה הוא הביא למלכה מכתב שונה מזה שקיבל תחילה. "אינני יודע כלום" ענה נער-המזל "יתכן שהוא הוחלף כאשר ישנתי בבקתה ביער." מלא כעס אמר המלך "לא אתן לך לעבור זאת בקלות כזו. מי שרוצה להיות בעלה של בתי חייב להביא לי מהגיהינום שלוש שערות זהב מראשו של השטן. רק אם תביא לי אותם, תוכל להמשיך לחיות עם בתי." המלך חשב שהתפטר כך מהנער הלא-רצוי, אך זה ענה "אביא לך את שלושת השערות זהב. אינני מפחד מהשטן." הוא נפרד מיד ויצא לדרך. בדרך עבר בקרבת עיר גדולה והשומר

שבשער התעניין מי הוא ומה הוא יודע. "אני יודע הכל" ענה נער-המזל "אם כך, אולי תוכל להסביר לנו מה קרה לבאר שלנו שממנה בדרך כלל נבע יין, ועכשיו אפילו טיפת מים לא יוצאת." "אענה לכם על כך" ענה "המתינו רק עד שאחזור." הוא המשיך ללכת והגיע לעיר אחרת. גם שם שאלו אותו מה מקצועו ומה הוא יודע. "אני יודע הכל" ענה. "אם כך, אולי תסכים בטובך להסביר לנו מדוע העץ שבכיכר העיר, שבדרך כלל הניב תפוחי זהב, עכשיו לא מתכסה בעלים אפילו." "תדעו זאת" ענה נער-המזל "אך תחכו עד שאחזור." הוא המשיך בדרכו עד שהגיע לנהר רחב. איש המעבורת שאל אותו על מקצועו ועל מה הוא יודע וכשהנער ענה שוב שהוא יודע הכל אמר "אני שט כבר שנים בלי הפסק בנהר הזה מחוף לחוף. אולי תאמר מה לעשות כדי שמישהו יחליף אותי?" "זאת תדע כאשר אחזור הנה" ענה

נער-המזל.

בצד שני של המים מצא הנער כניסה לגיהינום. שקט שרר שם, היה חושך וחם כי השטן נעדר מהבית ורק אמו ישבה שם. "מה תחפש כאן?" ושאלה את הנער. היא לא נראתה לו אישה רעה ולכן הוא אמר "באתי לקחת שלוש שערות הזהב מראשו של השטן. בלי אלה לא אוכל לחזור לאיشتי האהובה." "זו משימה קשה" ענתה האישה "כאשר השטן יחזור וימצא אותך כאן, ביש יהיה מזלך. אבל חוצפתך מוצאת חן בעיניי ואשתדל לעזור לך." היא הפכה אותו בקסם לנמלה קטנה ואמרה "תסתתר בכפלי החצאית שלי. שם תהיה בטוח." "זה טוב, תודה" אמר נער-המזל "אך הייתי רוצה לדעת עוד שלושה דברים. אולי תוכלי להסביר לי. מדוע התייבשה לגמרי הבאר שבדרך כלל יין נבע ממנה. מדוע העץ שהניב תפוחי זהב התייבש כליל, ומדוע איש המעבורת עובר כל הזמן את הנהר ואין מי

שיחליף אותו?"

"אלה שאלות קשות" ענתה "אבל שב בשקט ותקשיב מה יגיד בני השטן כאשר אוציא מראשו את שלושת שערות הזהב." בערב השטן הגיע הביתה. הוא הרגיש מיד בשינוי כלשהו. "אני מריח בשר אדם" אמר "משהו כאן לא בסדר." הוא התחיל לחפש בכל הפינות והפך חפצים עד שאמו התרגזה. "רק עכשיו ניקיתי את המקום וסידרתי יפה ואתה פתאום מריח בשר אדם והופך את הכל. שב בשקט לשולחן ואכול את ארוחתך!" כשהשטן אכל ושתה, שם את ראשו בחיק אמו וביקש שתסרק את שערותיו. לא לקח זמן רב והוא נרדם ונחר בקול רם. אז תפסה אמו את אחת משערות הזהב שלו, הוציאה אותה ושמה בצד. השטן התעורר. "אוי" קרא "מה עשית לי?" קרא. "כנראה היה לי חלום רע ומשכתי אותך בשערותיך" ענתה.

"ומה חלמת" שאל השטן. "חלמתי על באר בכיכר העיר שממנה נבע יין ופתאום היא התייבשה כך שאפילו מים אין בה. מה יכול היה לקרות?"

"הה-הה-הה, אילו רק ידעו שם. בבאר יושבת קרפדה תחת אבן גדולה. אילו הוציאו והרגו אותה, הבאר הייתה ממשיכה לנבוע יין." הוא נשכב, נרדם שוב ונחר עד שהכל רעד סביב. האם המשיכה לסרק את שערותיו ושוב משכה שערות זהב מראשו. "הי, מה עשית?" התעורר וזעק השטן.

"סלח לי. כנראה שוב נרדמתי וחלמתי."

"מה חלמת הפעם?"

"חלמתי שבעיר גדולה עמד עץ בכיכר הראשית והוא הניב תפוחי זהב, ועכשיו אפילו עלים לא רואים עליו. מה לדעתך יכולה להיות סיבה לכך?"

"הה-הה-הה" ענה השטן "אילו רק ידעו. בין שורשי העץ התיישב עכבר ומכרסם אותם. אילו מצאו והרגו אותו העץ היה חוזר להניב. אבל הניחי לי כבר עם החלומות שלך. אם תעירי אותי עוד פעם,

תקבלי סטירה."

האם דיברה אליו ברוך והרדימה אותו שוב. ואז משכה לו את השערה השלישית. השטן קפץ לגובה ורצה להרביץ לה אבל היא השקיטה אותו במילים רכות. "מה אפשר לעשות נגד חלומות רעים" אמרה.

"מה חלמת שוב?" שאל השטן. "חלמתי על עובד מעבורת שמתלונן כי הוא מוכרח לשוט על הנהר הלוך וחזור בלי הרף ואין מי שיחליף אותו. ממש ריחמתי על האיש. מה אשמתו?"

"הוא סתם טיפש" ענה השטן "אם מישהו יבוא אליו כדי לעבור את הנהר, מספיק שיתן לו את המוט שלו ביד. אז השני יצטרך לעבוד במעבורת והוא יהיה חופשי."

מאחר שאמא של השטן הוציאה לו כבר שלושת שערות הזהב, נתנה לו לישון בשקט עד הבוקר.

כאשר בבוקר השטן יצא שוב לענייניו היא הוציאה את הנמלה מכפלי בגדיה והפכה אותו שוב לנער. "הנה לך שלוש שערות זהב מראשו" אמרה לו "וגם שמעת בוודאי מה ענה

על שלוש השאלות שלך.
לך עכשיו חזרה לאישתך."

נער-המזל הודה לה מאוד על העזרה ועל טוב-לבה ויצא לדרך. כשהגיע לנהר שאל אותו איש המעבורת האם יוכל לומר לו איך להשתחרר מתפקידו. "תעביר אותי קודם לצד שני, ואגיד לך" אמר נער-המזל, וכשהיה כבר בגדה השניה נתן לאיש את עצתו של השטן "אם יבוא מי שירצה שתעביר אותו דרך המים, שים את מוטך בידו, ואז הוא יצטרך לעבוד במקומך, ואתה תהיה חופשי." הוא המשיך ללכת והגיע לעיר בו עמד העץ שהניב תפוחי הזהב. שם שאלו אותו שנית, מה לעשות כדי שהעץ יניב שוב פירות. "חיפשו את העכבר שמכרסם בשורשי העץ והרגו אותו. העץ יניב שוב" נתן להם נער-המזל את עצתו של השטן. ואמנם כך היה. לאות תודה נתנו לו תושבי העיר שני חמורים עמוסים שקי זהב. הוא המשיך, יחד עם החמורים, עד שהגיע לעיר בה התייבשה הבאר. גם שם שאלו אותו

שוב, האם יוכל לומר מה לעשות. גם להם נתן את העצה ששמע מהשטן. "הרימו את האבן הגדולה שבבאר והרגו את הקרפדה היושבת שם והבאר תנבע שוב יין." גם כאן קיבל שני חמורים עמוסים שקי זהב. בסוף חזר נער-המזל לאישתו, ששמחה מאוד לקראתו ושמעה את כל סיפורו. הוא נתן למלך את שלושת שערות הזהב מראשו של השטן וכשהמלך ראה גם את ארבעת החמורים עמוסי זהב, היה מרוצה מאוד. "עכשיו מילאת את כל התנאים שלי ותוכל להישאר עם בתי, אישתך. אבל ספר לי רק מאין כל הזהב הזה? זה הרי אוצר של ממש!" "עברתי דרך נהר רחב" ענה הנער "ושם, מעבר השני מצאתי הר של זהב, שממנו אפשר לקחת כמה שרק רוצים." "האם גם אני אוכל לקחת משם?" שאל המלך. "כמה שרק תרצה" ענה נער-המזל "עובד שם איש מעבורת שיעביר אותך ברצון לצד השני." המלך החמדן יצא מיד לדרך ומיהר עד הנהר.

שם ביקש מאיש המעבורת להעבירו לצד שני.
כשהגיעו כבר לגדה השניה נתן האיש את
מוט המעבורת לידו של המלך וקפץ לחוף.
מאז היה צריך המלך לעבוד קשה על
המעבורת ולכפר על עוונותיו.
"האם הוא עוד עובד שם?"
"איזו שאלה! הרי איש לא ייקח ממנו את
המוט!"